

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v právnej veci žalobcov : **1/ M. M.**, bývajúca v B., **2/ D. K.**, bývajúca v D., **3/ J. L.**, bývajúci v N., **4/ F. K.**, bývajúci v N., žalobcovia 1/ až 4/ zastúpení JUDr. E. G., advokátkou v D., proti žalovanej : **Slovenská republika, Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Nitra**, Piesková č. 32, Nitra, **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Nové Zámky pod sp.zn. 10 C 249/2008, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 15. júla 2010 sp.zn. 8 Co 41/2010

t a k t o :

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Nitre z 15. júla 2010 sp.zn. 8 Co 41/2010 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Nové Zámky rozsudkom zo 4. decembra 2009 č.k. 10 C 249/2008-138 zamietol žalobu žalobcov, ktorou sa domáhali voči žalovanej určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcich sa v kat. úz. N. vedených na LV č. X., parc. č. X.-zastavaná plocha vo výmere X. m², na parc. č. X.-stavba súp. č. X. (ďalej len sporné nehnuteľnosti) a to každý z nich v spoluvlastníckych podieloch bližšie špecifikovaných v petite návrhu. Po vykonanom dokazovaní prvostupňový súd uzavrel, že žalobcovia majú naliehavý právny záujem na podanej žalobe, pričom právoplatné konanie Okresného súdu Nové Zámky vedené pod sp.zn. 7 C 141/1994 nevytvára prekážku veci rozhodnutej. Ďalej uviedol, že uplatnenie nároku žalobcov na určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam podľa všeobecnej úpravy je prípustné, no z dôvodu naznačeného dovolacím súdom v konaní Okresného súdu Nové Zámky sp.zn. 7 C 141/1994 a teda že k zmene vlastníctva v prospech štátu nedošlo v rozhodnom období reštitučného zákona č. 71/1992 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách od 25.2.1948 do 1.1.1990. Pokiaľ ide o platnosť konfiškačného rozhodnutia vydaného Osídľovacím úradom pre Slovensko

v Bratislave dňa 20.7.1949 č. X. a platnosť výmeru o prídelení do vlastníctva KNV v N. zo dňa 27.2.1953 č. X. je pravdou, že konfiškačné rozhodnutie súviselo s dohodou Československa a Maďarska o výmene obyvateľstva a s dekrétom prezidenta republiky č. 108/1945 Zb. Súd však nie je oprávnený v tomto konaní skúmať vecnú správnosť konfiškačného rozhodnutia a teda predovšetkým, či žalobcovia 1/ až 4/, ich sestra a predovšetkým ich matka M. K., rodená P., prípadne ich otec F. K. mali slovenské alebo maďarské štátne občianstvo a s tým samozrejme súvisí aj otázka, či mali alebo nemali podliehať výmene obyvateľstva na základe dohody zhora. Listinné dôkazy založené v spise a predovšetkým potvrdenie o štátnom občianstve, zoznam presídlencov a zoznam osôb dodatočne vyškrtnutých zo zoznamu presídlencov preukazujú, že uvedené osoby mali v tej dobe československé štátne občianstvo a do zoznamu presídlencov boli uvedení nesprávne. Súd v tomto konaní túto skutočnosť síce konštatuje, no vo vzťahu ku konfiškačnému rozhodnutiu nemá právomoc zvrátiť výmer Osídľovacieho úradu pre Slovensko v Bratislave zo dňa 20.7.1949, pretože nemôže skúmať jeho vecnú správnosť. Môže skúmať len právomoc Osídľovacieho úradu pre Slovensko v Bratislave na vydanie konfiškačného rozhodnutia. V rámci toho bolo zistené, že Osídľovací úrad pre Slovensko v Bratislave takúto právomoc mal a v podrobnostiach sa poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3 Cdo 110/94 zo dňa 4.11.1994. Citovaným rozsudkom bol konštatovaný aj zákonný postup v súvislosti s výmerom o prídelení do vlastníctva z 27.2.1953 č. X., na základe ktorého nadobudol do vlastníctva sporné nehnuteľnosti právny predchodca žalovanej. V podrobnostiach teda súd znova poukazuje na právny názor Najvyššieho súdu SR v dovolacom konaní sp.zn. 3 Cdo 110/1994. Na základe týchto skutočností možno konštatovať, že návrh nebol podaný dôvodne, pretože právny predchodca žalovanej nadobudol vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam v súlade s vtedy platným právnym poriadkom. Reštitučné konanie Okresného súdu Nové Zámky vedené pod sp.zn. 7 C 141/94 bolo právoplatne skončené vo veci samej dňa 24.4.1995. Od tej doby žalovaná sporné nehnuteľnosti dobromyseľne užívala ako svoje vlastné a v konaní nebolo žiadnym hodnoverným spôsobom preukázané, že by bola v tomto období akýmkoľvek spôsobom a akoukoľvek osobou rušená, z čoho možno uzavrieť, že minimálne od 24.4.1995 žalovaná bola so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľná a teda bola držiteľkou oprávnenou. Táto situácia sa zmenila až po tom, čo jej bol doručený návrh v tomto konaní a to bolo dňa 9.4.2009. Ak by jej teda nesvedčilo vlastnícke právo na základe výmeru o prídelení do vlastníctva ešte zo dňa 27.2.1953, tak v tomto prípade a pri zistenom skutkovom stave, ako

dobromyseľný držitelia by podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka nadobudla vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam vydržaním uplynutím 10 rokov od 24.4.1995, teda dňom 24.4.2005.

Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Nitre rozsudkom z 15. júla 2010 č.k. 8 Co 41/2010-169 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Žalovanej nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Stotožnil sa so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, okrem posledných úvah ohľadom vydržania vlastníckeho práva žalovanou. Dodal, že žalobcovia, resp. ich právni predchodcovia (spolu)vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam stratili postupom štátu (jeho orgánov na to vecne príslušných) v tom čase v súlade s právnymi predpismi, pričom strata vlastníctva bola i vyznačená v pozemkovej knihe, v tom čase s konštitutívnymi právnymi účinkami. K odvolacej námietke žalobcov, že súd prvého stupňa mal skúmať existenciu vecnej pôsobnosti k vydaniu rozhodnutia Osídľovacím úradom pre Slovensko v Bratislave s ohľadom na naplnenie zákonných podmienok a že sa nejedná o skúmanie vecnej správnosti jeho rozhodnutia uviedol, že v takomto prípade sa jedná stále o posudzovanie vecnej správnosti rozhodnutia z hľadiska splnenia zákonných podmienok konfiškácie a správnosti konania tohto orgánu, ktorá súdu v tomto súdnom konaní neprináležala. Pri rešpektovaní všeobecného princípu správnosti a zákonnosti správnych rozhodnutí je tieto možné preskúmať len príslušným zákonným postupom a aj keby sa v tomto konaní javili vecne nesprávnymi, nemôže na ich účinky a následky neprihliadať. Nešlo o nulitný (ničotný) správny akt vydaný absolútne vecne nepríslušným správnym orgánom (z ktorého žiadne právne následky nevznikajú) a pri prezumpcii jeho správnosti (platnosti) nebolo možné preto naň neprihliadať, a to bez ohľadu na to, či došlo k plnej realizácii výmeny (obyvateľstva), lebo jeho účinky nastali. Štát tak predmetné nehnuteľnosti (spoluvlastnícke podiely k nim) právne relevantným spôsobom (nielen fakticky) prevzal. Nebolo preto ďalej potrebné sa osobitne venovať tomu, či označeným osobám (v bode I. Výmeru označené konkrétne aj deti vdovy M. K.) zostalo zachované československé štátne občianstvo (v roku 1942 kúpali podľa kúpnej zmluvy maďarskí štátni občania a podľa listu vdovy M. K. z 8.1.1947 sa „reslovakizovali“), či skutočne deti M. K. územie Československa (spolu s ňou) v transporte neopustili a v akom rozsahu predmetná domová nehnuteľnosť vôbec existovala (v dedičskom konaní po F. K. bola uvádzaná dostavanosť len na 50 %); v tomto smere dokazovanie vykonané pred súdom

prvého stupňa nad akúkoľvek pochybnosť správnosť skutkových tvrdení žalobcov nepreukázalo.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia, ktorého prípustnosť a dôvodnosť odvodzovali z ustanovenia § 237 písm.f/ O.s.p. Namietali, že ako účastníkom konania sa im postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, čím bolo porušené ich právo na spravodlivý súdny proces, a to jednak tým, že odvolací súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil ich rozsiahlu argumentáciu obsiahnutú v odvolaní tvrdiacu, že prvostupňový súd porušil ich právo na riadne zdôvodnenie rozsudku a nevysporiadal sa ani s judikatúrou, na ktorú žalobcovia poukázali v prvostupňovom konaní, pričom odvolací súd túto výhradu celkom nepochybné vzal na vedomie, keď iba prevzal argumentáciu a postoje prvostupňového súdu (str. 6 počnúc od „nakoľko sa odvolací súd v zásade stotožňuje“), nevysporiadal sa s judikatúrou, na ktorú bolo poukázané už v prvostupňovom konaní (rozsudky Najvyššieho súdu SR č. 5 Cdo 36/1999, 5 Cdo 110/2000, 4 Cdo 123/2003), nezisťoval právoplatnosť a vykonateľnosť konfiškačného rozhodnutia a pod. Možnosť konať pred súdom bola žalobcom odňatá tiež tým, že sa odvolací súd nevysporiadal ani s argumentáciou a judikatúrou, ktorá bola po prvýkrát žalobcami použitá v odvolacom konaní. Konkrétne odvolací súd celkom odignoroval argumentáciu žalobcov, ktorou vyvracajú tvrdenia prvostupňového súdu, že nulitosť individuálneho správneho aktu je možné vysloviť len a iba pri nedostatku právomoci orgánov, ktorý ho vydal. K tejto problematike žalobcovia poukázali celkom na päť judikátov súdov Slovenskej republiky a Českej republiky – odvolací súd v kontexte prejednávaného prípadu nevyhodnotil ani jediný z nich. Paradoxne teda súd síce v odôvodňovacej časti rozsudku citoval závažné pasáže z odvolania žalobcov (uvedené v bode 1.), ktoré broja práve proti spôsobu odôvodnenia prvostupňového rozsudku, ale ich následne nijako nevyhodnotil, rovnako ako nevyhodnotil vlastne žiadnu argumentáciu žalobcov obsiahnutú na dvanástich stranách odvolania. S poukazom na uvedené žalobcovia vyslovili názor, že ako rozhodnutie prvostupňového tak i odvolacieho súdu boli arbitrárne, t.j. také, že závery súdov v zmysle zákonov platných v súčasnosti resp. minulosti ako i v zmysle platnej judikatúry vlastne zdôvodnené neboli, čím bolo porušené právo žalobcov na spravodlivý proces a bola im odňatá možnosť konať pred súdom a preto navrhli, aby dovolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Nitre ako i rozsudok Okresného súdu v Nových Zámkoch zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná vo svojom vyjadrení navrhla dovolanie žalobcov zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či ich opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré týmto opravným prostriedkom možno napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.) alebo taký rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danom prípade dovolanie smeruje proti rozsudku, ktorý nevykazuje znaky niektorého z uvedených rozsudkov, preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť skúmať, či napadnutý rozsudok nebol vydaný v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), neobmedzil sa dovolací súd len skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa ďalej zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval

senát. Ustanovenie § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesne neprípustné. Pre záver o existencii niektorej z uvedených procesných väd nie je rozhodujúci subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k jednej z týchto väd, ale len jednoznačne, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Žalobcovia vady konania v zmysle § 237 písm.a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietali a v dovolacom konaní vady tejto povahy nevyšli najavo. Prípustnosť ich dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

V dovolaní sa namieta existencia vady konania v zmysle § 237 písm.f/ O.s.p. Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Vada konania vymedzená v citovanom ustanovení § 237 písm.f/ O.s.p. je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámenie Ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.). Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, Séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp.zn. I. ÚS 226/2003), treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu vo vnútroštátnych podmienkach Slovenskej republiky ustanovuje § 157 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie

navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Ústavne konformným výkladom ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. pritom treba dospieť k záveru, že s požiadavkami v ňom uvedenými je v rozpore nielen úplný, či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napríklad aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej nožnej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto zistenia vyvedené. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka. Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia právom predvídaným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov a teda sa mu odníma možnosť konať pred súdom.

Ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. sa uplatňuje v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá síce odpovedať na každú námietku alebo argument, ale musí dať odpoveď na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Treba zdôrazniť, že zákonom č. 384/2008 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť 15. októbra 2008, bol dovtedajší text § 219 O.s.p. doplnený okrem iného o odsek 2, podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa odôvodnenie obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je teda odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej ako aj po právnej stránke.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia.

Odvolačí súd v odôvodnení svojho rozhodnutia sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa okrem úvah ohľadne vydržania vlastníckeho práva žalovanou. Zrejme na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody „navrhovateľa, resp. ich právni predchodcovia vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam stratili postupom štátu v tom čase v súlade s právnymi predpismi, pričom strata vlastníctva bola i vyznačená v pozemkovej knihe v tom čase s konštitutívnymi právnymi účinkami“. Zaoberal sa aj odvolacou námietkou žalobcov ohľadne existencie vecnej pôsobnosti Osídľovacieho úradu pre Slovensko v Bratislave k vydaniu rozhodnutia a uzavrel, „nešlo o nulitný správny akt vydaný absolútne vecne nepríslušným správnym orgánom a pri prezumpcii jeho správnosti nebolo možné preto naň neprihliadať, a to bez ohľadu na to, či došlo k plnej realizácii výmeny (obyvateľstva), lebo jeho účinky nastali“. Ďalej uviedol, že nebolo preto ďalej potrebné sa osobitne venovať tomu, či označeným osobám (v bode 1. Výmeru označené konkrétne aj deti vdovy M. K.) zostáva zachované československé štátne občianstvo (v roku 1942 kupovali podľa kúpnej zmluvy maďarskí štátni občania a podľa listu vdovy M. K. z 8.1.1947 sa reslovakizovali), či skutočne deti M. K. územie Československa (spolu s ňou) po transporte neopustili a v akom rozsahu predmetná domová nehnuteľnosť vôbec existovala. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že žiadnym spôsobom nevyhodnotil rozsiahlu argumentáciu žalobcov obsiahnutú v odvolaní tvrdiacu, že prvostupňový súd porušil ich právo na riadne zdôvodnenie rozsudku, a nevysporiadal sa ani s judikatúrou, na ktorú žalobcovia poukázali v konaní. Za predpokladu, že odvolačí súd nepovažoval dôvody odvolania za podstatné a právne významné, mal v dôvodoch rozhodnutia náležitým spôsobom dôvody takéhoto záveru vysvetliť. Pokiaľ tak neurobil, dostal sa mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktoré je chránené (ako už bolo vyššie uvedené) nielen čl. 46 ods. 1 Ústavy ale aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v dôsledku čoho bola dovolaťom odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm.f/ O.s.p.).

Procesná vada podľa § 237 písm.f/ O.s.p. zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolačí súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na dôvod zrušenia sa nezaoberal ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. decembra 2011

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová